

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 105437 19 Gž
Brčko, 27.08.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kaurinović Damjana, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Đ. S. iz B., zastupane po punomoćniku S. M., advokatu iz B., protiv tuženog Zlatara „H.“ s.p. B., vl. M. Ž., zastupanog po punomoćniku M. N., advokatu iz B. L., radi isplate duga, v.sp. 7.965,95 KM, odlučujući o žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 105437 17 P od 05.12.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.08.2019. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljice Đ. S. iz B. se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 105437 17 P od 05.12.2018. godine u pobijanom dijelu u stavu I izreke POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 105437 17 P od 05.12.2018. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Đ. S. kojim je tražila da sud obaveže tuženog Zlatara „H.“ s.p. B., vl. M. Ž., da tužiteljici na ime naknade štete po osnovu neisplaćenih plata u periodu od 01.12.2014.godine do 31.01.2016.godine isplati iznos od po 400,00 KM mjesečno, odnosno ukupan iznos od 5.600,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 01.01.2015.godine pa do konačne isplate, kao i iznos od 2.365,95 KM na ime neisplaćene otpremnine sa zakonskom zateznom kamatom počev od 31.01.2016.godine pa do konačne isplate, te da se naloži tuženom da tužiteljici preda radnu knjižicu, sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obavezuje se tužiteljica da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 819,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.“

Protiv prvostepene presude (odluke o tužbenom zahtjevu sadržanom u stavu I izreke), tužiteljica Đ. S. iz B. (dalje tužiteljica) blagovremeno je izjavila žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cjelosti i dosudi joj parnične troškove prvostepenog i drugostepenog postupka, ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tuženi Zlatara „H.“ s.p. B., vl. M. Ž. (dalje tuženi) nije odgovorio na žalbu tužiteljice.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09 i 52/10 i 27/14, dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba tužiteljice nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice (tužbeni zahtjev) da joj tuženi naknadi štetu „po osnovu neisplaćenih plata u periodu od 01.12.2014. godine do 31.01.2016. godine“ u ukupnom iznosu od 5.600,00 KM (za svaki mjesec po 400,00 KM) sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2015. godine i isplati otpremninu u iznosu od 2.365,95 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 31.01.2016. godine, te da sud naloži tuženom da joj preda radnu knjižicu, uz zahtjev za dosudu troškova parničnog postupka.

Ovako postavljenom tužbenom zahtjevu, tuženi je iskazao protivljenje prvo tvrdnjom da je „tužiteljica propustila prekluzivni rok za podnošenje tužbe“ i da je „treba odbaciti kao neblagovremenu“ (ali kako se taj prigovor ne pominje u žalbenom postupku ni žalbeno vijeće se njime ne bavi), a onda je osporio i osnov tužbenog zahtjeva navodom da su tužiteljici isplaćene sve plaće za 2015. godinu i da je ona „bila navedena kao lice ovlašteno za zastupanje i na kartonu deponovanih potpisa ... više puta je sama sebi isplaćivala plate“, dok smatra „da nema osnova ... da je pretrpila štetu u neisplati otpremnine“.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužiteljica utemeljila tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su tužiteljica i tuženi 01.01.2012. godine sklopili Ugovor o radu kojim je tužiteljica raspoređena na radno mjesto „trgovac“ i radni odnos zasnovala na neodređeno vrijeme i to počev od 01.02.1998. godine, a plaća je određena u bruto iznosu od 600,00 KM,

da je tužiteljica imala ovlaštenje za zastupanje tuženog,

da je tužiteljici plaća „isplaćivana gotovinski iz pazara“,

da je zbog teže povrede radne dužnosti tuženi istovremeno i otkazao i raskinuo Ugovor o radu rješenjem od 31.01.2016. godine o obvezao se platiti joj zaostale plaće i otpremninu u iznosu od 2.394,00 KM u tri (3) jednake rate počev od 15.05.2016. godine,

da je nakon toga tužiteljica, zbog otkaza Ugovora o radu, prijavila tuženog Inspekciji rada Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,

da je na osnovu prijave tužiteljice 25.05.2016. godine izvršen inspeksijski pregled i tuženom je naloženo da tužiteljici isplati plaću za januar 2016. godine i prvu ratu otpremnine i odjavi tužiteljicu i o tome dostavi dokaze inspektorcu rada,

da je inspektor rada kada je ponovo izvršio inspeksijski pregled 25.08.2016. godine utvrdio da je:

- pripremljena dokumentacija za odjavu tužiteljice
- plaća za januar 2016. godine i otpremnina su uplaćeni na račun ovlaštenog knjigovodstvenog biroa,

da je inspektor rada potvrdila da tužiteljica ni u prijavi, ni usmeno „nije rekla da se radi o četrnaest neisplaćenih plata“ već „samo o plati za januar 2016. godine ... jer bi u suprotnom postupila po takvom zahtjevu“, a da je tada postojao samo problem koji se odnosi na radnu knjižicu pošto su oboje tvrdili da se „ne nalazi kod njih“,

da se ni tužiteljica, a ni njen suprug, nisu mogli izjasniti za koje „mjesece joj u periodu na koji se odnosi tužbeni zahtjev nisu isplaćene plate“ i oboje govore o tome da joj je u razmatranom periodu isplaćeno nekoliko plaća,

da je ovlašteni knjigovođa potvrdio da su plaća za januar 2016. godine u iznosu od 417,52 KM i otpremnina u iznosu od 2.394,00 KM (3 x 798,00 KM) deponovani na poseban račun i stavljeni tužiteljici na raspolaganje,

da je ovlašteni knjigovođa obavijestio tužiteljicu o uplati novca i da može da ga podigne, kao i da je završena i dokumentacija, ali da nije došla u biro, a dokumentacija poslata poštom je vraćena neuručena,

obzirom da tužiteljici plaće „nisu isplaćivane preko tekućeg računa“ i da sama ne zna za koje mjesece joj nije isplaćena plaća, a da je „podnijela zahtjev za inspekcijski nadzor inspekciji rada radi isplate jedne plate (za januar 2016. godine) i otpremnine“, prvostepeni sud je zaključio da su joj plaće do januara 2016. godine isplaćene („u protivnom bi i one bile predmetom zahtjeva“ za inspekcijsku kontrolu),

pa, obzirom da je tuženi „postupio shodno izvršenom inspekcijskom pregledu“ i ispunio sve naložene upravne mjere, time što je ovlašteni knjigovođa na poseban račun deponovao novčani iznos plaće za januar 2016. godine i iznos otpremnine i stavio tužiteljici na raspolaganje, prvostepeni sud je zaključio da je tuženi ispunio svoje obveze propisane odredbom člana 57. i odredbom člana 85. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ prečišćeni tekst, broj 19/07, 25/08, 20/13, 31/14 i 1/15, dalje Zakon o radu),

a, obzirom da je tužiteljica „postupala kao odgovorno lice“ (bolje rečeno od strane tuženog bila ovlaštena, opaska ovog suda) i vršila uplate i isplate, „te predavala dokumentaciju tadašnjem knjigovođi“, i da je ona „vodila računa o cjelokupnoj dokumentaciji firme“, činjenice su zbog kojih prvostepeni sud nije mogao utvrditi da se radna knjižica nalazi kod tuženog,

i prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev,

dok je prvostepeni sud odluku o troškovima parničnog postupka zasnovao na odredbi člana 119. stav 1. Zakona o parničnom postupku, ali kako se ta odredba žalbom ne pobija (veže se za uspjeh u parnici), nije predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, tužiteljica kroz istaknute žalbene razloge u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio provedene dokaze i imao u vidu da je na tuženom teret dokazivanja da joj je u periodu obuhvaćenom tužbenim zahtjevom isplatio plaće („nije predočio pismeni obračun plate“) i vratio radnu knjižicu, da bi u tom slučaju usvojio tužbeni zahtjev u cjelosti, a tuženog oslobodio plaćanja zakonske zatezne kamate na deponovana novčana sredstva (plaću za januar 2016. godine i otpremninu).

Takve, međutim, tvrdnje tužiteljice ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njenim žalbenim navodima ocijenio da je na podlozi činjeničnog stanja utvrđenog temeljem predloženih i provedenih dokaza, prvostepeni sud pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima se vodi spor i koje su relevantne za odlučivanje o tužbenom zahtjevu sa aspekta odredbi Zakona o

radu o pravu tužiteljice na plaću i otpremninu i obvezi tuženog (poslodavca) isplatiti joj plaću za januar 2016. godine i otpremninu.

Svakom sudioniku u postupku, prvostepeni sud je omogućio da iznese sve činjenice i okolnosti i predloži i izvede dokaze na kojima temelji svoj zahtjev, ili kojima pobija navode i dokaze protivnika. Izvedene dokaze (materijalne dokaze, iskaze stranaka i svjedoka i vještačenje), prvostepeni sud je pravilno cijenio upravo onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku i svakom od dokaza dao je odgovarajući značaj u odnosu na predmet spora.

Stečeno uvjerenje o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, prvostepeni sud je utemeljio na činjenicama za koje je imao podlogu u provedenim dokazima, koje je (sve) interpretirao, ocijenio i međusobno doveo u vezu.

Naime, u prvostepenoj presudi utvrđene relevantne činjenice i okolnosti, kako ih u suštini prikazuju obje stranke, ili ih bar tužiteljica nije argumentirano osporila, a pogotovo nije pobila:

-da je na zahtjev tužiteljice izvršena inspeksijska kontrola koja se odnosila

samo na isplatu plaće za januar 2016. godine i otpremnine i povrat radne

knjižice;

-da joj je plaća isplaćivana „gotovinski iz pazara“;

-da se tužiteljica nije mogla odrediti za koje mjesece u razmatranom periodu joj nije isplaćena plaća (čime je ukazala da joj je plaća isplaćivana);

-da je imala ovlaštenje da vrši uplate i isplate;

-da je raspolagala sa dokumentacijom (što uključuje i radnu knjižicu);

-da je obaviještena da joj je tuženi na posebnom računu stavio na raspolaganje plaću za januar 2016. godine i otpremninu;

opravdavaju zaključak prvostepenog suda o neutemeljenosti tužbenog zahtjeva i da je na podlozi utvrđenog činjenično stanja prvostepeni sud pravilno primijenio materijalno pravo.

Prije svega, tačno je da na dan kad počne raditi, zaposlenik predaje radnu knjižicu, dok poslodavac istovremeno izdaje zaposleniku pismenu potvrdu o tome, a kada zaposleniku prestane ugovor o radu, poslodavac je obvezan vratiti mu radnu knjižicu, s tim što je zaposlenik dužan poslodavcu vratiti pismenu potvrdu (odredba člana 107. Zakona o radu). A, u slučaju da poslodavac odbije zaposleniku vratiti radnu knjižicu, za njega je zapriječena prekršajna odgovornost odredbom člana 111. stav 1. tačka 40. Zakona o radu, dakle, nije predviđena obveza suda to nalagati poslodavcu, pa je utoliko bez osnova tužbeni zahtjev i inzistiranje tužiteljice u žalbi da sud naloži tuženom da joj vrati radnu knjižicu (inače utvrđenje prvostepenog suda da je ona

raspolagala svom dokumentacijom ne osporava i ne pobija ni jednim žalbenim navodom).

Što se tiče tužbenog zahtjeva koji se odnosi na zahtjev za isplatu plaća, valja reći da je pravo na plaću za izvršeni rad temeljno pravo zaposlenika koji je sklopio ugovor o radu na osnovu kojeg obavlja određene poslove, pa tako i tužiteljica ima pravo na plaću određenu Ugovorom o radu, ali isto tako i pravo na otpremninu u slučaju otkaza Ugovora o radu. U tu svrhu, Zakon o radu predviđa mogućnost da zaposlenik zaštiti svoja prava i osnovani zadatak zaštite, odnosno suda kada mu se obrati zaposlenik jeste da se „pravilnom primjenom važećih propisa i na objektivan način otklone nepravilnosti u radu poslodavca zbog kojih je povrijeđeno pravo zaposlenika“. To znači, obvezu suda u slučaju da neka važna činjenica nije utvrđena ili se nije mogla sa sigurnošću utvrditi da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist nije predložila dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava. Pa, kako je sama tužiteljica priznala da je u razmatranom periodu primala plaće (potvrdio je i njen suprug) i nije se mogla izjasniti za koje mjesece je primila, odnosno za koje mjesece (koliko mjeseci) nije primila plaću, a kako je i sama u prijavi inspekciji rada navela da joj tuženi nije isplatio plaću za januar 2016. godine i otpremninu, pa kako joj je tuženi stavio na raspolaganje plaću za januar 2016. godine i otpremninu, razlozi su zbog kojih ovaj sud drži da je opravdan zaključak prvostepenog suda o neutemeljenosti tužbenog zahtjeva.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i navoda, nisu učinjeni relevantni propusti procesne i činjenične naravi, a ni materijalnopravne naravi (da je zbog pogrešne ocjene dokaza, prvostepeni sud izveo pogrešne činjenične i materijalnopravne zaključke o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, ili da je prvostepeni sud počinio povrede odredaba parničnog postupka koje su bile od uticaja na donošenje pravilne i zakonite presude), o kojima govori žalba tužiteljice.

Prema tome, kako kod izloženog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tužiteljica pobija prvostepenu presudu, valjalo je njenu žalbu kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu u pobijanom dijelu u stavu I izreke potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a u stavu II izreke ostaviti neizmijenjenu pošto se u tom dijelu nije žalbom pobijala.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Damjan Kaurinović

